

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2014 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, zasądził od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. na rzecz P. K. (1) kwotę 26.638,04 zł (tytułem wynagrodzenia za pracę i ekwiwalentu za urlop wraz z ustawowymi odsetkami od kwot i dat szczegółowo wskazanych w sentencji (pkt. I), umorzył postępowanie w pozostałym zakresie (pkt. II); zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.800 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt. III); nakazał pobrać od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. na rzecz Skarbu Państwa Kasy Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi kwotę 1.331,00 złotych tytułem kosztów sądowych (pkt. IV); nadał wyrokowi w punkcie I. rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 7.081,00 złotych (pkt. V).

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne:

Powód był pracownikiem pozwanego od 1 lutego 2012 r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, na stanowisku dyrektora ds. zarządzania i zrównoważonego rozwoju inwestycji. Miesięczne wynagrodzenie powoda wynosiło 7.081,00 zł

Z dniem 21 sierpnia 2012 r. strony rozwiązały umowę za porozumieniem stron. Strony umówiły się, że pozwany wypłaci powodowi zaległe wynagrodzenie ze stosunku pracy za maj, czerwiec i sierpień 2012 r. do dnia 21 września 2012 r., zaś do dnia 3 września 2012 r. strony rozliczą należności przysługujące powodowi z tytułu poniesionych kosztów służbowych.

Do zawarcia porozumienia doszło w związku z niewypłacaniem wynagrodzenia powodowi. Powód zgodził się prowadzić firmę do dnia 5 września 2012 r. Wykonywał pracę do dnia 5 września 2012 i tego dnia rozliczył się ze sprzętu służbowego.

Powód miał wypłacane wynagrodzenie przelewem na rachunek bankowy.

Powód wykorzystał w okresie zatrudnienia 2 dni urlopu wypoczynkowego

Pozwany nie wykonał zawartego z powodem porozumienia i nie wypłacił mu wynagrodzenia za maj, czerwiec i sierpień 2012 r. Nadto nie wypłacono powodowi ekwiwalentu za urlop.

Powód przebywał na zwolnieniu lekarskim okresie od 30 lipca do 5 sierpnia 2012r.

Czyniąc powyższe ustalenia Sąd pominął zeznania G. J. bowiem nie wnoszą niczego do sprawy.

Sąd oddalił wnioski pełnomocnika strony pozwanej o przesłuchanie w charakterze świadka byłego prezesa A. S. i pracownika ds. kadr E. R. – z dwóch powodów. Po pierwsze, wniosek o przesłuchanie E. R. był spóźniony o ok. 12 miesięcy (doręczenie pozwanemu odpisu pozwu z zakreślonym terminem – 5 marca 2013 r., k. 12). Po drugie, skoro wynagrodzenie powoda było płacone przelewem, to właściwym środkiem dowodowym dla wykazania swoich racji, było złożenie wraz z odpowiedzią na pozew, potwierdzenia przelewów na rzecz powoda. Zeznania A. S. (który nie stawiał się na sprawie od września 2013 r. do kwietnia 2014 r., składając zaświadczenia od lekarza sądowego) – są nieprzydatne. Strona pozwana ustanowiła profesjonalnego pełnomocnika, więc nic nie stało na przeszkodzie by przedstawić przelewy w wykonaniu porozumienia stron, zawartego z powodem. Dowody te winny być załączone do odpowiedzi na pozew, zgodnie z pouczeniem (k. 1). Uwzględnienie kolejnych wniosków o odroczenie zmierzałoby w oczywisty sposób do przewlekłości (pозew – luty 2013r.).

Dodatkowo Sąd wskazał, iż pozwany nie wykazał dokumentem, by A. S. przestał być członkiem zarządu pozwanego i miał być słuchany w charakterze świadka. Z kolei wniosek o sporządzenie uzasadnienia został złożony przez A. S. „w imieniu pozwanej Spółki”.

Oznacza to, iż albo pełnomocnik strony pozwanej złożył na rozprawie fałszywe oświadczenie, albo został wprowadzony w błąd przez mocodawcę.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, iż wniesione powództwo podlega uwzględnieniu.

Sąd podniósł, iż z zasad wzajemności oraz ekwiwalentności wynagrodzenia i pracy wynika reguła, że wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną (art. 80 kp).

Powód świadczył pracę do dnia 5 września 2012 r. we wszystkich spornych miesiącach. Pozwana Spółka uznała roszczenia powoda o wynagrodzenie za sporne miesiące w porozumieniu o rozwiązaniu umowy o pracę. Porozumienie nie zostało wykonane.

Przy czym zasądzeniu podlegały pełne kwoty wynagrodzenia za pracę, także z pkt. IC wyroku z odsetkami od 11 września 2012 r., ponieważ pomimo przebywania przez powoda na zwolnieniu lekarskim do dnia 5 sierpnia 2012 r., oraz pomimo porozumienia o rozwiązaniu umowy z dniem 21 sierpnia 2012 r., powód faktycznie świadczył pracę do dnia 5 września 2012 r. Pośrednio, oprócz zeznań powoda, potwierdza tę okoliczność zapis porozumienia stron, iż strony właśnie we wrześniu rozliczą „należność przysługującą P. K. z tytułu poniesionych kosztów służbowych”. Być może tego dotyczył przelew jaki powód otrzymał w lutym 2013 r., bowiem otrzymał go nie od pozwanej Spółki, ale od A. S. jako osoby fizycznej i w innym terminie niż zakreślony w porozumieniu z pracodawcą. W tej sprawie nie jest to jednak przedmiotem sporu, bowiem powód dochodzi jedynie wynagrodzenia za pracę i ekwiwalentu za urlop. Podstawę prawną roszczenia o ekwiwalent stanowi art. 171 § 1 kp.

Sąd umorzył postępowanie w części cofniętej o odsetki na podstawie art. 355 § 1 kpc.

O kosztach procesu – kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc w zw. z § 11 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163 poz. 1349 z późn. zm).

Apelację od powyższego orzeczenia w części uwzględniającej powództwo wniósł pozwany.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy:

a) art. 217 k. p. c. w zw. z art. 227 k. p. c. w zw. z art. 207 § 6 k. p. c. w zw. z art. 233 § 1 k. p. c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie sprowadzające się do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów wobec zaniechania dokonania wnikliwej i wszechstronnej oceny zasadności twierdzeń strony pozwanej wskutek:

- bezzasadnego oddalenia wniosków dowodowych pozwanej, tj. nieprzeprowadzenia dowodu z przesłuchania strony pozwanej oraz dowodu z zeznań świadków byłego Prezesa Zarządu pozwanej spółki - (...) oraz pracownika ds. kadr E. R. (2), z których to dowodów wyniknęłoby, że powodowi nie przysługuje dochodzone przez niego roszczenie z tytułu ekwiwalentu za 14 dni urlopu – która to okoliczność jest udokumentowana świadectwem pracy powoda - oraz że powodowi nie przysługuje w istocie wynagrodzenie za pracę za pierwsze pięć dni miesiąca sierpnia 2012 r. i dwa ostatnie dni miesiąca lipca 2012 r. w wysokości dochodzonej pozwem z uwagi na niewykonywanie przez powoda na rzecz pozwanego pracy w tym okresie, a to z uwagi na udokumentowaną zwolnieniem lekarskim niezdolność do pracy powoda;

- bezzasadnego przyznania waloru wiarygodności zeznaniom powoda w zakresie świadczenia przez niego pracy na rzecz pozwanej spółki w okresie przebywania P. K. (1) na zwolnieniu lekarskim - od 30.07.2012 r. do 05.08.2012 r. oraz w zakresie rzekomego niewypłacenia powodowi przez pozwaną spółkę ekwiwalentu za 14 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego w sytuacji, gdy zeznania te są wprost sprzeczne w wystawionym przez pozwaną spółkę świadectwem pracy powoda;

b) art. 232 k. p. c. w zw. z art. 6 k. c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie wobec uwzględnienia powództwa w całości, w sytuacji gdy powód nie udowodnił po myśli powołanych powyżej przepisów swojego roszczenia co do wysokości oraz nie wykazał, iż przysługuje mu ekwiwalent za niewykorzystany urlop, co jawi się jako konieczne ze względu na treść świadectwa pracy, z którego wprost wynika, że ekwiwalent za niewykorzystany urlop został mu uprzednio wypłacony.

2. naruszenie prawa materialnego a to art. 92 § 1 pkt 1 i § 2 k. p. poprzez jego niewłaściwe niezastosowanie wobec zasądzenia na rzecz powoda od pozwanej spółki wynagrodzenia w pełnej wysokości, w sytuacji, gdy za czas niezdolności pracownika do pracy wskutek choroby lub odosobnienia w związku z chorobą zakaźną - trwającej łącznie do 33 dni w ciągu roku kalendarzowego - pracownik zachowuje prawo do 80 %, a nie 100% wynagrodzenia.

Na podstawie art. 380 k. p. c. skarżący wniósł o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania strony pozwanej oraz zeznań świadków A. S. (2) i E. R. (2), na okoliczność nieistnienia roszczenia powoda o wypłatę ekwiwalentu za urlop, niewywiązywania się z obowiązków pracowniczych przez powoda i jego niesumienności, wyrządzenia przez powoda szkody pracodawcy, okresu faktycznego świadczenia pracy. Nadto o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości, ewentualnie - na wypadek uznania, że zachodzi potrzeba przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości lub znacznej części - o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji. Jednocześnie skarżący wniósł o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, za obydwie instancje według norm przepisanych.

W odpowiedzi na powyższe pełnomocnik powoda wniósł o:

- oddalenie apelacji w całości,
- oddalenie wniosków dowodowych zawartych w apelacji,
- zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji wydał trafne orzeczenie, znajdujące uzasadnienie w całokształcie okoliczności faktycznych sprawy oraz treści obowiązujących przepisów prawa. Sąd Rejonowy poczynił poprawne ustalenia faktyczne i dokonał właściwej subsumcji prawnej.

Przy czym uzasadnienie powyższego stwierdzenia wymaga w pierwszej kolejności odniesienia się do żądania apelacji rozpoznania w trybie art. 380 k.p.c postanowienia Sądu I instancji oddalającego wniosek pozwanej o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania strony pozwanej oraz dowodu z zeznań świadków byłego Prezesa Zarządu pozwanej spółki - (...) oraz pracownika ds. kadr E. R. (2), na okoliczność bezzasadności roszczeń powoda w przedmiocie zapłaty ekwiwalentu

za 14 dni urlopu, oraz jego żądania wynagrodzenia za pracę za pierwsze pięć dni miesiąca sierpnia 2012 r. i dwa ostatnie dni miesiąca lipca 2012 r. w wysokości dochodzonej pozwem, z uwagi na niewykonywanie przez powoda na rzecz pozwanego pracy w tym okresie, udokumentowane zwolnieniem lekarskim. Powyższe rzutuje bowiem na wynik ostatecznego rozstrzygnięcia.

Zgodnie z art. 380 kpc Sąd drugiej instancji, na wniosek strony, rozpoznaje również te postanowienia sądu pierwszej instancji, które nie podlegały zaskarżeniu w drodze zażalenia, a miały wpływ na rozstrzygnięcie sprawy.

Oznacza to, iż kontroli Sądu Okręgowego przy rozpoznawaniu apelacji podlegają także różnego rodzaju postanowienia, które sąd pierwszej instancji podejmował w toku postępowania zmierzającego do wydania tego wyroku, a które nie mogły być zakwestionowane przez strony w drodze zażalenia, a de facto miały wpływ na wynik zakończonego postępowania. Postanowieniami o takim właśnie charakterze są postanowienia sądu w przedmiocie oddalenia zgłoszonych przez strony wniosków dowodowych. Niemniej jednak należy zauważyć, iż omawiany szczególny tryb kontroli instancyjnej zasadniczo nie może zostać uruchomiony bez zwrócenia uwagi sądu - w terminie określonym w art. 162 kpc - na uchybienie przepisom postępowania.

W myśl art. 162 kpc strony mogą w toku posiedzenia, a jeżeli nie były obecne, na najbliższym posiedzeniu zwrócić uwagę sądu na uchybienia przepisom postępowania, wnosząc o wpisanie zastrzeżenia do protokołu. Stronie, która zastrzeżenia nie zgłosiła, nie przysługuje prawo powoływania się na takie uchybienia w dalszym toku postępowania, chyba że chodzi o przepisy postępowania, których naruszenie sąd powinien wziąć pod rozwagę z urzędu, albo że strona uprawdopodobni, iż nie zgłosiła zastrzeżeń bez swojej winy.

Prekluzja przewidziana w art. 162 k.p.c. obejmuje swym zakresem wszystkie uchybienia procesowe, w tym i te które miały wpływ na wynik sprawy, w tym również w zakresie postępowania dowodowego, gdy naruszenie przepisów postępowania znalazło wyraz w wydanym w tej materii postanowieniu. (wyrok s.apel. w Katowicach 27-05-2010 V ACa 597/09 LEX nr 686895). W przypadku wydania postanowienia dowodowego, sąd - jeżeli uzna zastrzeżenie strony za trafne - może zweryfikować swoje stanowisko wyrażone w tym postanowieniu, a następnie zmienić je bądź też uchylić, co wynika z treści art. 240 § 1 k.p.c. Natomiast, jeśli uchybienie "utrwalone" w postanowieniu nie zostanie zgłoszone w terminie określonym w art. 162 k.p.c., strona utraci możliwość powołania się na nie w drodze zarzutu apelacyjnego, a tym samym wyłączona zostanie także kontrola przewidziana w art. 380 k.p.c. (por. wyrok s.apel. w Gdańsku 18-03-2013 V ACa 85/13 LEX nr 1353714). W konsekwencji brak wpisania zastrzeżenia do protokołu powoduje utratę uprawnienia do złożenia wniosku na podstawie art. 380, chyba że chodziłoby o przepisy postępowania, których naruszenie sąd powinien wziąć pod rozwagę z urzędu, albo że strona uprawdopodobni, iż nie zgłosiła zastrzeżeń bez swojej winy (wyrok s.apel. w Poznaniu 10-08-2011 I ACa 571/11 LEX nr 1133341).

Na gruncie rozpoznawanej sprawy strona pozwana reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wobec bezpodstawnego w jej ocenie oddalenia wniosków dowodowych istotnych dla rozstrzygnięcia, powołanych zastrzeżeń w trybie art. 162 kpc nie złożyła. Stwierdzić zatem należy, iż nie przysługuje jej prawo powoływania się na te uchybienia w postępowaniu apelacyjnym. Tym samym, zdaniem Sądu Okręgowego, wyłączoną jest także instancyjna kontrola tego postanowienia przewidziana w art. 380 k.p.c., a okoliczności podnoszone w tym zakresie w apelacji nie mogą przynieść spodziewanego przez stronę skarżącą skutku.

Podkreślenia wymaga również, iż przedmiotowe wnioski zostały oddalone zarówno z uwagi na prekluzję dowodową art. 207 § 6 kpc jak i ich całkowitą nieprzydatność dla rozstrzygnięcia – art. 227 kpc. Bez względu bowiem zarówno fakt wypłaty na rzecz powoda świadczeń należnych tytułem wynagrodzenia jak i ekwiwalentu oraz świadczenia przez niego pracy w określone dni, winien zostać potwierdzony stosownymi dokumentami. Ponadto nawet gdyby uznać, iż istotnie przesłuchanie pozwanej w charakterze strony mogło wnieść coś istotnego do sprawy np. z uwagi na podnoszoną przez pozwaną dopiero w apelacji okoliczność braku należytego wypełniania obowiązków przez powoda, która rzekomo rzutowała na wysokość jego wynagrodzenia, zaznaczyć należy, że bezsprzecznie pozwana nie była

ograniczona w zakresie przedstawiania okoliczności ważkich dla wyniku sprawy lecz z możliwości tej z niewiadomych względów nie skorzystała. Dlatego też w chwili obecnej wskazane twierdzenia jako spóźnione na podstawie art. 381 kpc nie mogą wpłynąć na wynik rozstrzygnięcia. Dodatkowo podnieść należy, że występujący pierwotnie w imieniu pozwanej członek jej zarządu A. S. miał możliwość uczestnictwa w rozprawach, na które był wzywany (w tym pod rygorem pominięcia zeznań) i na które się nie stawił. Przy czym na ostatniej z rozpraw pełnomocnik pozwanego wnosząc o przesłuchanie ww. w charakterze świadka, w żaden sposób nie wykazał, iż przestał on pełnić funkcję prezesa zarządu. Okoliczności tej nie sposób było zatem domniemywać. Wobec powyższego z uwagi na wszystkie wskazane powyżej okoliczności wskazane wnioski dowodowe zgłoszone także w postępowaniu apelacyjnym należało pominąć.

Zgodnie z art. 233 § 1 kpc. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Powyższe oznacza, że wszystkie ustalone w toku postępowania fakty powinny być brane pod uwagę przy ocenie dowodów, a tok rozumowania sądu powinien znaleźć odzwierciedlenie w pisemnych motywach wyroku.

W ocenie Sądu Okręgowego skuteczny zarzut przekroczenia granic swobody w ocenie dowodów może mieć miejsce tylko w okolicznościach szczególnych. Dzieje się tak w razie pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego (por. wyrok SN z 6.11.2003 r. II CK 177/02 niepubl.). Dla skuteczności zarzutu naruszenia swobodnej oceny dowodów nie wystarcza zatem stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest bowiem wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać jakie kryteria oceny dowodów naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Ponadto jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to dokonana ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego można było wysnuć wnioski odmienne (post SN z 23.01.2001 r. IV CKN 970/00, niepubl. wyrok SN z 27.09.2002 r. II CKN 817/00).

W ocenie Sądu Okręgowego dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonego w postępowaniu materiału dowodowego jest – wbrew twierdzeniom apelującego – prawidłowa. Zarzuty skarżącego sprowadzają się zaś w zasadzie jedynie do polemiki ze stanowiskiem Sądu i interpretacją dowodów dokonaną przez ten Sąd i jako takie nie mogą się ostać. Apelujący przeciwstawia bowiem ocenie dokonanej przez Sąd pierwszej instancji, swoją analizę zgromadzonego materiału dowodowego i własny pogląd na sprawę.

Zauważyć należy, że w apelacji skarżący zarzucił bezkrytyczne i bezpodstawne przyznanie przez Sąd Rejonowy waloru wiarygodności zeznaniom powoda w zakresie świadczenia przez niego pracy na rzecz pozwanej spółki w okresie przebywania P. K. (1) na zwolnieniu lekarskim - od 30.07.2012 r. do 05.08.2012 r. oraz w zakresie rzekomego niewypłacenia powodowi przez pozwaną spółkę ekwiwalentu za 14 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego w sytuacji, gdy zeznania te są wprost sprzeczne w wystawionym przez pozwaną spółkę świadectwem pracy powoda.

Odnosząc się do powyższego wskazać należy, iż zgodnie z przepisem art. 94 pkt 9a K.p. pracodawca ma obowiązek prowadzenia dokumentacji w sprawach związanych ze stosunkiem pracy oraz akt osobowych pracowników. Jest to podstawowy obowiązek pracodawcy, a jego niewykonanie stanowi wykroczenie przeciwko prawom pracownika – naruszenie obowiązku prowadzenia dokumentacji w sprawach związanych ze stosunkiem pracy (art. 281 pkt 6 K.p.). Dokumentacja ta w pewnym zakresie stanowi potwierdzenie wywiązywania się pracodawcy z ciężących na nim, a wynikających z konkretnego stosunku pracy, obowiązków względem danego pracownika. Brak dokumentacji, wynikający z zaniedbania jej prowadzenia przez pracodawcę powoduje zmianę wynikającego z art. 6 K.c. rozkładu ciężaru dowodów, przerzucając go na osobę zaprzeczającą faktom, z których strona powodowa wywodzi skutki pozwu (wyrok SA w Białymstoku z 10 kwietnia 2003 roku, III APa 40/02, OSA 2003/12/43). Pracodawca ma w takich razach

obowiązek wykazać, że pracownik nie pracował w takim rozmiarze, jak twierdzi, a tym bardziej jaki udokumentował (uzasadnienie wyroku SN z 5 maja 1999 roku, I PKN 665/98, OSNP 2000/14/535). Brak rzetelnej ewidencji czasu pracy w obciąża pracodawcę, a nie powołującego się na nią pracownika. Konsekwencją braku ewidencji czasu pracy lub jej nierzetelności jest powstanie po stronie pracownika możliwości udowodnienia wszelkimi sposobami tego, że pracował w określonych godzinach, w tym za pomocą dowodów z zeznań świadków, czy też własnoręcznie prowadzonej dokumentacji. Pracownik (powód) może powoływać wszelkie dowody na wykazanie zasadności swego roszczenia, w tym posiadające mniejszą moc dowodową niż dokumenty dotyczące czasu pracy, a więc na przykład dowody osobowe, z których prima facie (z wykorzystaniem domniemań faktycznych - art. 231 k.p.c.) może wynikać liczba przepracowanych godzin (wyrok SN 09-07-2009 II PK 34/09 LEX nr 527067).

Na gruncie rozpoznawanej sprawy powód w swych zeznaniach podniósł, iż pracował pomimo zwolnienia lekarskiego w okresie od 30.07.2012 r. do 05.08.2012 r. oraz do dnia 5 września 2012 r. pomimo formalnego rozwiązania stosunku pracy za porozumieniem stron oraz, że ekwiwalent za urlop wypoczynkowy nie został mu wypłacony.

Twierdzenia te nie zostały przez pozwaną w procesie w żaden sposób podważone. Pozwany nie przedstawił w szczególności list płac czy potwierdzeń przelewów, które wskazywałyby na przekazanie powodowi ww. należności. Nie przedłożył też ewidencji czasu pracy czy też list obecności, które wskazywałyby na brak świadczenia pracy przez powoda we wskazanych dniach. Wobec tego brak podstaw do uznania, iż powód nie wykazał w myśl art. 232 w zw. z 6 kc dochodzonych przez siebie roszczeń, nadto że należne powodowi w tym zakresie świadczenia zostały przez Sąd Rejonowy nieprawidłowo obliczone (z naruszeniem art. 92 § 1 i 2 kp).

Oceny tej zmienić nie może fakt przedłożenia przez pozwaną zwolnienia lekarskiego powoda za sporny okres, czy też świadectwa pracy, w którym w skazano za jaki okres powodowi należy się ekwiwalent za urlop.

Zaznaczyć należy, iż zaświadczenie lekarskie potwierdza jedynie fakt niezdolności do pracy powoda, nie zaś okoliczność że jej rzeczywiście nie wykonywał i że w pracy obecny nie był. Także świadectwo pracy wskazujące na wysokość należnego powodowi ekwiwalentu, samo w sobie nie przesądza, iż taki wymiar wskazanego świadczenia pracownikowi przysługuje, a tym bardziej, że w takim właśnie rozmiarze zostało mu wypłacone. Nieistotnym jest przy tym czy pracownik kwestionuje treść świadectwa pracy w przepisany do tego trybie czy też nie. Podkreślenia wymaga, iż świadectwo pracy jest ważnym dokumentem, ale zawiera jedynie oświadczenie wiedzy. Nie tworzy praw podmiotowych ani ich nie pozbawia. (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2006 r. I PK 250/05) Nie ma więc cech wyłączności w zakresie dowodowym w postępowaniu o realizację tych praw (uzasadnienie uchwały z dnia 28 września 1990 r., III PZP 15/90, OSNCP 1991 nr 4, poz. 45). Dowód przeciwko stwierdzeniom czy brakowi stwierdzeń w świadectwie pracy, jako dokumencie, w ramach postępowania o konkretne roszczenie może być przeprowadzony w każdym czasie, także po upływie terminów z art. 97 § 21 k.p. (patrz uzasadnienie uchwały z dnia 28 września 1990 r., III PZP 15/90, OSNCP 1991 nr 4, poz. 45). Przyjąć zatem należy, że świadectwo pracy nie jest dokumentem prawotwórczym i mającym znaczenie prejudycjalne dla ustalania ewentualnych uprawnień pracowniczych. Stąd też z braku roszczenia o sprostowanie świadectwa pracy nie można wywodzić faktu, iż poszczególne uprawnienia nie znajdujące potwierdzenia w jego treści pracownikowi nie przysługują.

Reasumując żaden z zarzutów apelacji zarówno dotyczących naruszenia prawa procesowego jak i materialnego nie okazał się uzasadniony.

Z tych też względów Sąd Okręgowy zgodnie z treścią art. 385 kpc orzekł jak w sentencji.

O zwrocie kosztów zastępstwa procesowego za II instancję orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c. a także § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 w związku z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013 r., poz. 490 j.t.).